

Opname in het Jodendom en Proselieten
in reflexie van de Halacha en de Joodse geschiedenis.

Gustave Dore

‘Waar u gaat, zal ik gaan; uw volk is mijn volk en uw G’D is mijn G’D.’

(Ruth 1:16)

Giyur K'Halacha - Bekering tot het Jodendom volgens de verwachtingen en criteria van de Halacha.

Op de homepage van mijn veel bezochte website www.bestjewishstudies.com staat de volgende inleiding over 'Giyur':

Het is namelijk voor ieder mens, in principe, mogelijk Joods te worden. Het Jodendom staat immers open voor alle mensen, onafhankelijk van hun afkomst. Aan de andere kant is het ook zo dat het Jodendom niet aan actieve missionering doet. Integendeel, het stelt zeer hoge eisen aan diegenen die wensen tot het Joodse volk toe te treden. Bijgevolg moet de geïnteresseerde kandidaat getuigen van een groot doorzettingsvermogen en een oprechte motivatie.

Deze woorden weerspiegelen voor een stuk de geest van het Jodendom. De mogelijkheid om zich aan te sluiten tot het Jodendom is zo oud als het Joodse volk.

Aartsvader Avraham en stammoeder Sarah waren bezig met het verkondigen van het geloof in één G'D. (Zie Genesis 12:5, vergelijk commentaar Rashi ter plaatste).

Het woord 'Ger' - 'Giyoret', komt van de Hebreeuwse stamletters 'Gimmel', 'Vav', 'Reish' wat in het Ivriet 'wonen' betekent. Iemand die zich tot het Jodendom bekeert, is iemand die bij het Joodse volk wenst te wonen. Het gebod van 'houden van de vreemde' - 'Ger' is een rechtstreeks gevolg van het zelf-vreemdeling zijn in Egypte. Het gebod komt wel 42 keer voor in de Tenach.

Zelfs in het stille gebed, dat we elke dag drie keer davvenen, bidden we voor het welzijn van de ware en oprechte proselieten. Enkele markante bijbelse figuren waren zelf 'gerim'; zoals de dochter van de farao, de beroemde prinses die het leven van Moshe Rabbenu redde, die zich, volgens de Rabbijnen, tot het Jodendom bekeerde en met de kinderen van Jisraël vertrok om te komen in het Land Israël. Als dank voor haar courageuze houding van het redden van een mensenleven, heeft G'D haar de naam Bathia gegeven, wat dochter van G'D betekent. Ook Jitro, de schoonvader van Moshe, die zelf eerder alle afgoderijen had gepraktiseerd, kwam uiteindelijk, met zijn hele familie, tot het Jodendom.

Pinchas, de bekende fundamentalist en strijder voor G'D, was een kleinzoon van Jitro en heeft door zijn optreden een epidemie onder het volk stopgezet en behaalde sindsdien het priesterschap en de Bond van vrede (zie Numeri 25:1-15).

De beroemdste proselietin is echter Ruth. Zij is de stammoeder van het Davidische koningschap. Ruth zelf was, volgens de Midrash, een Moabiete van koninklijke afkomst. Als het rad zich draaide en de hele familie van Naomie in Moav stierf, bleef schoondochter Ruth trouw en loyaal aan Naomie. Ze is verantwoordelijk voor de beroemde slogan, wat op elk site van een Rabbijns 'Beth Din' te lezen is: 'Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen, uw volk is mijn volk en uw G'D is mijn G'D, waar u sterft, zal ook ik sterven en daar zal ik ook begraven worden. De Eeuwige is mijn getuige, alleen de dood zal mij van u scheiden' (Ruth1:16-17). Dit is in essentie de beste en kortste definitie van het Joods worden.

De charismatische, kleurrijke profeet Jesaja verklaart: 'en de vreemdeling die zich met de Eeuwige heeft verbonden om HEM te dienen en ZIJN Naam lief te hebben, om dienaar van de Eeuwige te zijn, ieder die de Shabbat in acht neemt, en deze niet ontwijdt, ieder die vasthoudt aan MIJN Verbond ... MIJN Tempel zal heten 'huis van gebed voor alle volkeren'' (Jesaja 56:6-7).

Uit de joodse geschiedenis weten we dat in de tijd van Ezra vele 'gerim' zich aansloten bij het Joodse volk en samenkwamen met de terugkeer naar Tsion. Volgens Nehemia was het belangrijkste punt in hun giyurproces het verlaten van hun afgoderij (Nehemia 10:27) en het zich aansluiten bij de G'D van Israël.

We lezen ook in het boek Eshter dat Haman, de aartsvijand van het volk Jisraeel en een nakomeling van het volk Amalek, het symbool van Jodenfobie, alle Joden in het Perzische Rijk van India tot Ethiopië, wilde vernietigen op 13 Adar. Dit model zien we in de onze zogenoemde moderne tijd in Hitler en Ahmadinejad van Iran, die hetzelfde doel voor ogen hadden en hebben. Met de wending door het ophangen van Haman, en de toestemming van koning Ahasverosh dat de Joden zich in de strijd op 13 Adar mochten verdedigen, lezen we het volgende statement (Eshter 8:17): 'In alle provincies en in alle steden heerste onder de Joden vreugde en blijdschap zodra het bevel en de wet van de koning er bekend werd. Maaltijden werden aangericht en feest gevierd. Alle volkeren van het land sloten zich bij vele Joden aan, want angst voor de Joden had zich van hen meester gemaakt.'

De Chasmoneeën waren grote helden die samen met de Maccabeeën de Hellenisten uit Judea, Jeruzalem en de Tempel verdreven en 200 jaar onafhankelijkheid wonnen. Dit is een van de redenen waarom we Chanuka elk jaar vieren. Met de Chasmoneeën komt ook een koningsdynastie die tegen de zin van de Rabbijnen was. Deze dynastie was door en door gekend om zijn corruptie en assimilatie. Sommige van de Chasmoneese koningen hadden een politieke uitbreiding voor ogen en dwongen de plaatselijke bevolking om tot het Jodendom toe

te treden, inclusief met de besnijdenis. Deze Judaiseringspolitiek van de Chasmoneeën vond geen toestemming bij de Rabbijnen. Historisch weten we dat al deze gejudaiseerden onder dwang tot het einde regressief waren en het Jodendom verlieten. De meest bekende onder hen was koning Herodes, waarvan zijn vader Antipater een bekeerling onder dwang was. Herodes kennen we als een van de brutaalste despoten van de geschiedenis die de hele Chasmoneese dynastie afmaakte en die vele rabbijnen ombracht en in principe een vazal van de Romeinen was. Hij is verantwoordelijk dat Rome na zijn dood de baas werd in Judea, dit tot de grote opstand in 70 n.d.g.j. tegen de Romeinen, met de dramatische afloop van de exil naar Europa en de vernietiging van de II. Tempel.

In Mishna- en Talmoedtijden vinden we belangrijke Rabbijnse Mishna- en Talmoedgeleerden die van proselitische afkomst zijn. Onder hen zijn bekend Shemaya en Avtalyon. Rabbi Akiva ben Joseef, de grootste en bekendste Mishnageleerde van de Mishna-periode, is een zoon van proselieten. Zelfs de nakomelingen van Haman leerden Torah in de stad Bnei Brak. Hillel HaNassi (de prins) gaf aan een proseliet die hem uitdaagde om hem de hele Torah te leren terwijl hij op één voet stond, als antwoord: 'doe niet aan je medemens wat je niet wilt dat aan jou gedaan wordt'.

Onkelos, een neef van Titus, is volgens de Talmoed tot het Jodendom gekomen. Dankzij hem hebben we de Arameese vertaling van de Torah, die tot vandaag geconsulteerd wordt.

Volgens de geschiedenis waren Judeo-christenen en Essenen verantwoordelijk voor het fiasco in de opstand van Bar Kochba, in het jaar 135 n.d.a.j. Deze niet door overtuiging bijgekomen 'Gerim' hebben in crisistijd massaal het Jodendom in de steek gelaten, werden regressief en keerden terug naar hun oude pagaanse geloof.

Zowel Joden als christenen hebben massaal geprofiteerd van de decadente pagaanse maatschappij in het antieke Rome. Vele patriciërs en madonna's zijn toen tot het Jodendom toegetreden. Deze grote beweging tot het Jodendom stopte met de opkomst van het christendom waarbij in 333 n.d.g.j. keizer Constantijn, samen met paus Silvester I, de christelijke religie tot staatsreligie maakte. Het werd verboden tot het Jodendom zich te bekeren, met de doodstraf als gevolg. Deze gedragslijn overheerste de hele Middeleeuwen, op een paar uitzonderingen na, zoals Rabbi Avraham 'HaGer', een beroemde Tosafist uit de school van Rashi, in de 12-13de eeuw en de beroemde leerling en volgeling van Maimonides, Rabbi Ovadja 'HaGer', uit dezelfde tijd.

Rabbi Avraham 'HaGer', de proseliet, behoorde tot één van de markantste geleerden van de beroemde Middeleeuwse Tosafisten school. Deze school schreef over een periode van 200 jaar, waaraan een 300-tal eminente geleerden aan meewerkten, het beroemdste Tosafistencommentaar, dit voor de hele Babylonische Talmoed. Het is misschien wel van belang over deze beroemde proseliet te spreken omdat hij een verklaring geeft voor het ambivalente Talmoedische statement dat proselieten belastend zijn voor het volk Israel. Deze op de oppervlakte, niet complementaire inschatting van proselieten door de Talmoed, verklaart Rabbi Avraham 'HaGer' als volgt: 'bekeerlingen tot het Jodendom zijn voor het volk Israel belastend omdat ze nauwkeuriger en precieser zijn met de observatie van de mitsvot. Zo dienen ze als een soort aanklager van het volk Israel die de Torah dikwijls niet zo nauw neemt. Het is alsof Hashem aan het volk Israel een vermaning stuurt: 'Kijk, de nieuwkomers zijn meer observant dan jij, die een directe nakomeling bent van de Patriarchen, en daarenboven een Bond met Hashem gesloten heeft.'

Rabbi Ovadja 'HaGer' was een favoriete leerling van Maimonides. Onder zijn vele werken is de beroemde brief van Maimonides aan Ovadja 'HaGer' bewaard gebleven. Deze brief getuigt van Maimonides' humanistische spirit tegenover 'gerim' en is een les voor Joden die niet respectvol tegenover 'gerim' staan. Ovadja 'HaGer' stelt Maimonides de simpele vraag of hij, die niet van Joodse afkomst is, in het stille gebed mag zeggen: 'onze G'D, Elokenu, de G'D van Avraham, Jitschak en Ja'akov', en als hij bij het tafelgebed mag reciteren 'Dank u G'D voor het goede Land dat jij aan onze voorouders gegeven hebt'. Mag hij de oude versie behouden, of moet hij de woorden 'onze G'D van onze voorouders' weglaten? Maimonides antwoordt hem dat hij niets aan de gebeden mag veranderen. In feite is hij niet minder waard dan de rest van Israel. Avraham is de vader van alle 'Gerim', en zo is de G'D van Avraham evengoed zijn G'D en is het Land die G'D aan Avraham gegeven heeft, ook zijn Land in erfenis. In feite, als men Maimonides juist interpreteert, staat de proseliet hoger in aanzien tegenover G'D, omdat hij een directe nakomling is van Avraham Avinu.

Een van de grootste filosofische werken van het klassieke Jodendom is van Rabbi Jehuda HaLevi (1075-1141), de Kuzari. Dit werk behandelt een theologisch gesprek onder de vertegenwoordigers van het Jodendom, Christendom en de Islam. De koning van de Kuzaren wil voor zijn volk een van deze monothëistische godsdiensten kiezen. Zo komt hij via een polemisch gesprek tot zeer belangrijke fundamentele geloofsbegrippen. G'D, profeten, de bijzondere stelling van het Land Israel en het Hebreeuwse taal komen er onder andere ter sprake. Het

gesprek eindigt voor de koning met de overtuiging dat voor hem en zijn volk het Jodendom het juiste geloof is. Historisch weten we dat een gebied rond de Kaspische Zee, vermoedelijk Georgië, een Joodse monarchie was, rond de tijd 800 - 1000, met vele 'Gerim' die samen met hun koning het Jodendom praktisch beleefden. Er is een brief bekend van Menachem ben Saruk (920-970), een geleerde aan het hof van Rabbi Hasdai ibn Shaprut (915-975) bij de kalief in Cordoba. Daarin schrijft Ibn Shaprut de wens om de koning van de Kuzaren en zijn volk te bezoeken en hen te leren kennen. Het lot van het Kuzarenrijk is echter triestig. Door verschillende nomadische Aziatische volkeren is het koninkrijk en het volk van de Kuzaren uit de geschiedenis verdwenen. Toch dient dit voor ons als een goed voorbeeld dat een heel volk het Jodendom als hun geloof accepteerde. Men kan zich goed voorstellen dat vele paganen zich in Europa ook bij het Jodendom zouden aangesloten hebben, moest de kerk dit niet met alle middelen, tot zelfs de doodstraf toe, verboden hebben. De Spaanse inquisitie, met het trieste lot van de Marranen, is een levendig voorbeeld tot welke onmenselijke en barbaarse handelingen de christelijke kerk in naam van religie in staat is, uit te voeren.

Vooraf indrukwekkend is het verhaal over een proseliet uit de tijd van de 'Gaon van Vilna' (1720-1797). Het betreft Abraham ben Abraham, eveneens gekend onder de naam van Graaf Valentine Potocki (Pototzki). Deze laatste kwam uit een erg aristocratische familie van Litouwen - Polen. Als enig kind genoot hij een bohemische levensstijl. Hij reisde zo ook naar Parijs om verder van het goede leven te genieten. Door verschillende omstandigheden leerde hij de Joodse gemeente met de toenmalige Rabbijn kennen en besloot al gauw om zich tot het Jodendom te bekeren, wat toen nergens in Europa kon, behalve in Amsterdam, Nederland. Daar gold namelijk een geloofsvrijheid voor alle religies, waaronder dus ook het Jodendom. Vanuit heel Europa reisden vele bekeerlingen naar Nederland waar ze niet hoefden te vrezen voor de kerkelijke macht en hun strafexpeditie, waaronder ook hier de doodstraf van toepassing was. Graaf Pototzki reisde zo ook naar Nederland en kwam als een Torah getrouwe Jood uit. Bij zijn terugkeer naar Vilna leerde hij in het leerhuis van de 'Gaon van Vilna'. Kerkelijke spionnen kwamen hem echter door een verraad op het spoor en namen hem in gevangenschap. Er werd hem een openbaar schijnproces in inquisitiestijl voorgeschoteld waarbij hij als vonnis openbaar verbrand moest worden. Het vonnis werd de tweede dag van Shavuot voltrokken. Zijn as werd door de leerlingen van de 'Gaon van Vilna' verzameld en op het kerkhof in Vilna bewaard. De 'Gaon van Vilna' vroeg dat zijn stoffelijk overschot naast het graf van deze rechtvaardige Ger Avraham ben Avraham begraven kon

worden, wat inderdaad tot vandaag de dag het geval is.

In tsaristisch Rusland liet de orthodoxe-christelijke kerk haar machtsinvloed via de tsaar gelden. Zo was het in tsaristisch Rusland ten strengste verboden bekeringen tot het Jodendom uit te voeren. Sporen van deze houding vinden we in het Halachische werk Aruch HaShulchan, van de beroemde Rabbi Jechiël Michel HaLevi Epstein (1835-1905), waar hij over de halachot met betrekking tot giyur schijft. Deze halachot bleven echter theorie omdat ze in Rusland niet mochten uitgevoerd worden.

De Franse revolutie met de bekende slogan, 'liberté, fraternité et égalité' op hun vlag, was een van de pionierslanden op het gebied van geloofsvrijheid. Ook de Amerikaanse constitutie garandeerde een geloofsvrijheid voor al hun burgers, wat ook in West-Europa uiteindelijke resulteerde in geloofsvrijheid voor elke burger.

Zo garandeert de Belgische en Nederlandse grondwet uitdrukkelijk geloofsvrijheid voor elke burger en is er, zoals in de meeste Europese landen, een sterke scheiding tussen staat en kerk. Een voorbeeld hiervan is dat de geloofspraktisering niet op de identiteitskaart mag vermeld worden. Het misbruik van deze politiek werd echter zowel in België als in Nederland goed bekend toen de nazipolitiek de Joden dwong om zich in te schrijven in een apart register. Watf de liquidering deportering van de Joden naar Auschwitz voor de nazies zeer vergemakkelijkten.

De Talmoed legt uit dat men in de Messiaanse tijd geen proselieten meer zal aannemen, omdat bekering tot het geloof en volk Israel alleen uit altruïstische redenen mogelijk is. De bekering vanwege de glorie van de Messiaanse tijd zou zo niet een rechtmatige 'Giyur' zijn. Zo heeft men ook geen proselieten aangenomen ten tijde van Koning David en koning Salomon, dit omdat de motivatie voor 'Giyur' de glorie en goede tijd van het Davidische koningshuis was. Het fenomeen 'Giyur' – bekering tot het Jodendom – heeft na de Shoah een grote heropleving ontvangen. Dit fenomeen kent goede redenen die dit kunnen verklaren:

1. De trouw- en loyaliteit van het volk Jisraeel tegenover Hashem, desondanks de verschrikkelijke gebeurtenissen van de Shoah, die in een andere religie nog altijd een belastende hypotheek zou zijn, en wat hoogstwaarschijnlijk tot het einde van dit geloof zou geleid hebben.

2. De houding van de christelijke kerk tijdens de Shoah tegenover het 'uitverkoren volk'. Op een paar uitzonderingen na, zowel op protestants als op katholiek vlak, heeft de kerk gebeurtenissen in de

Shoah totaal verzacht. Talloze priesters keurden Hitlers vernietigende Jodenpolitiek goed. Ook het Vaticaan, met als paus Pius XI, de plaatsvervanger van Petrus en vanuit katholiek theologisch standpunt onfeilbaar, uitte geen woord van protest, en gebruikte zijn morele macht niet om de Joden in nood te helpen. De kloosters in Frankrijk en Polen, enz. hebben Joodse kinderen wel opgenomen dit met het doel om ze achteraf te bekeren tot het Christendom, met de weigering om deze Joodse kinderen terug te geven aan het rechtmatige Joodse volk.

Het is mijn hartenwens om deze priesters en kloosterlingen die Joodse kinderen, en zelfs volwassenen, met gevaar voor het eigen leven, gered en teruggebracht hebben naar hun oorspronkelijke volk, te danken, dit ook in naam van de hele Joodse gemeenschap. Deze mensen behoren terecht onder de 'rechtvaardigen onder de volken' en hebben volgens de Talmoed deel in de toekomstige wereld.

Vandaag de dag heeft de kerk interne, dogmatische en sociologische problemen waarbij vele christenen er hun plaats niet meer vinden. Laten we maar denken aan de drie-eenheid, de menswording van G'D, de onbevleete ontvangenis, de bestempeling van het verkeer tussen man en vrouw als vuil, en de schuld door de erfzonde. Dit zorgt niet alleen voor lege kerken, of kerken bezet door een overwegend oudere bevolking, maar vooral een grote drang naar de oorsprong van het christendom, nl. het leren kennen van het Jodendom en er deel van te worden. Bovendien is de kerk tot een nooit gekend dieptepunt gezonken: het pedofiele gedrag die wel verspreid was onder priesters en de kerk hiërarchie ze niet vervolgd hebben en zeker niet aan justitie overgeleverd heeft. Het gedoogde imago van de katholieke kerk die hun priesters niet laten huwen-celibaat. Hierdoor wordt een priester-publiek aangetrokken dat zich niet conform de regels, voorgeschreven door G'D, kan gedragen (zoals homofilie pedofilie en andere perverse seksuele relaties seksorgien).

3. Voor mij zelf is er de grote golf van christenen en niet-christenen die een deel van het volk Israel willen worden, naar de Messiaanse visie van de profeet Amos. Hij spreekt van een bijzondere honger en dorst. Er komen dagen waar IK een honger in het Land zal brengen, niet honger naar eten, niet dorstig om te drinken, maar de honger naar het Woord van Hashem (Amos8:11). We beleven nu inderdaad Messiaanse tijden. Het volk Israel heeft zich van de as van Auschwitz en Treblinka en alle andere inferno's zoals een fenix terug opgericht en is naar zijn oorspronkelijk land teruggekeerd. Naar de verwachtingen van de klassieke profeten in Israël, die de profetie hadden dat het Land terug vruchtbaar zou worden en dat de steden zouden herbouwd worden, als een deel van de wederbeleving van

het volk Israel, moeten we met genoeg vaststellen dat een groot deel reeds in vervulling gegaan is. Vergelijk Jechezkeel hoofdstuk 37. Natuurlijk hangen veel problemen boven de staat, het volk en het geloof van Israël. Voorbeelden hiervan zijn het heroprichten van het Sanhedrin (religieuze Hooggerecht), het intensiveren van de Halacha, de denkwijze en beslissingen in de Wet van Israël, vooral in het Israelische Oppergerecht, die niet altijd conform zijn met de Leer, moraal en ethiek van onze Torah en natuurlijk de verzameling van de verlorene resten van Jisraeel.

Met het ontstaan van de staat Israël hebben we een nieuw probleem: Wat is 'Giyur' volgens de Halacha? Is dit een sentiment voor het Jodendom, of is het echt een religieuze akt? Tot het ontstaan van Israël was de richtlijn duidelijk dat het alleen om een religieuze akt ging, dit volgens de voorschriften en verwachtingen van de 'Shulchan Aruch' – 'De Joodse Wet (Codex)'.

David ben Gurion (1886-1973), de eerste premier en oprichter van de staat Israël heeft aan 100 Joodse persoonlijkheden de vraag gesteld wie Joods is, dit in samenhang met het recht van terugkeer van Joden naar de staat Israël. Het is namelijk een grondwet in de Israëlische constitutie dat elke Joodse mens automatisch het recht heeft op het Israëlische burgerschap. Van deze geselecteerde persoonlijkheden heeft de overgrote meerderheid geschreven dat Joods worden alleen kan volgens de Halacha die duizenden jaren geldig is. Deze is: wie een kind is van een Joodse moeder of die volgens de criteria van de Halacha tot het Jodendom uitgekomen is. Het moet opgemerkt worden dat de vrouw en niet de vader, de status van het kind kenmerkt. Waarom is dit zo?

Het moederschap kan niet in vraag gesteld worden, het vaderschap wel. Verder beïnvloedt de moeder het kind meest in zijn formatieve jaren.

Wat is een Halachische Giyur (opname in het Jodendom) volgens de Talmoed en de Joodse wetgeving in de 'Shulchan Aruch'?

In het algemeen heeft de Halacha een gereserveerde houding en wordt missionering zeker niet gefavoriseerd.

Volgens de 'Shulchan Aruch' moet het verzoek van de kandidaat-bekeerling drie keer afgewezen worden door de Rabbijn, dit opdat de kandidaat goed zou nadenken of hij niet beter als Noachied door het leven gaat. Deze laatste is slechts plichtig aan zeven (7) Mitsvot, dit in tegenstelling tot de Joodse mens die 613 geboden en verboden

te vervullen heeft. Bovendien moet, nog altijd volgens de 'Shulchan Aruch', de kandidaat er kennis van nemen dat Giyr een omonkeerbare hechting is met het Joodse volk, verder ook de slechte en moeilijke stelling van de Joden in exil die dikwijls met vervolging te maken hebben; er is inderdaad een jodenfobie.

We stellen drie dingen vast in samenhang met Giyr:

Algemeen noteert de Talmoed en ook de Halacha dat we een plicht van bekendmaking van de Mitsvot hebben ('Hoda'at Mitsvot'). Het gaat er duidelijk niet om dat we de hele corpus van de Halacha moeten leren vooraleer er opname kan plaatsvinden. De bekendmaking van sommige itsvot, is in feite een kennismaking met het Jodendom om deze en andere mitsvot later, na de opname te praktiseren en er verder in te groeien. Bepaalde '**zwaardere' mitsvot** die in de Talmoed genoemd worden, zijn bijvoorbeeld **Shabbat** en **Kashrut**. De 'lichtere' mitsvot waarover de Talmoed bericht, zijn bijvoorbeeld de plicht om te geven aan de armen. Uit de Talmoed is duidelijk dat de voorbereiding voor Giyr een **beginpunt is en zeker niet een eindpunt**. De giyr-kandidaat zal later, na de opname in het Jodendom, zich verder verdiepen en zich specialiseren met de verschillende Halachot, Tefillot, enz. Effectief is het zo dat elk Torah-getrouwe Beit Din vandaag de dag de eigen norm van verwachtingen zet, wat bij sommige Beit Din alleen op observantie gaat, en er weinig aandacht is voor de Halachische gefundeerde kennis van de 'Shulchan Aruch'. Anderen leggen het gewicht vooral in een heel penibel weten van alle details van de Halacha en leggen veel minder de aandacht op de filosofie van het Jodendom bij de giyrkandidaat.

Op latere termijn hebben de meeste Halacha-autoriteiten de elementaire voorwaarde van het bekendmaken van de mitsvot, uitgebreid tot het concept dat de giyrkandidaat de hele corpus van mitsvot op zich moet nemen, dit zonder reservatie ('Kabbalat Mitsvot'). Tijdens de ondervraging wordt het op zich nemen van alle mitsvot nog eens onder de loep genomen en bij het in het mikwe gaan, wat de uiteindelijke finale overgang tot het Jodendom is, komt deze vraag nog eens aan bod, naast de herhaling van de 13 Geloofsprincipes van Maimonides met het onderlijnen van het feit dat het giyrproces onomkeerbaar is, en de giyor(et) dus nooit vanuit het standpunt van het Jodendom uit kan stappen.

De besnijdenis (Brit)

Bij mannelijke kandidaten wordt de besnijdenis geëist. In de antieke tijd was dit zeker een drempel, omdat deze chirurgische ingreep met veel pijn gepaard ging, daar de operatie zonder verdoving gebeurde.

Vandaag de dag, dankzij de vooruitgang van de medische wereld, is er ook op dit vlak een grote vooruitgang geboekt. In principe is de besnijdenis een lichte chirurgische ingreep die door de meeste urologen uitgevoerd kan worden. Dit gebeurt onder lokale verdoving, en met naalden en is meestal ambuland. Deze eerder gemakkelijke besnijdenis heeft als genezingsperiode gemiddeld niet langer dan een 2 weken nodig en dit kan zelf verzorgd worden.

Na de besnijdenis van een volwassen Giur-kandidaat wordt hij gezeged door de Beit Din en hij krijgt ook een nu een Joodse naam.

Hierdoor heeft de kandidaat giyur wel geen halachische besnijdenis als dit niet in aanwezigheid van een Halachische erkende Beit Din gebeurd is, en moet hij nog een symbolische Brit (H'Tafat Dam) laten gebeuren, dit onmiddellijk voor het mikwe. Een bloeddruppel aan het geslachtsorgaan volstaat dan om dit als een Halachische besnijdenis geldig te maken. Ideaal is echter als deze chirurgische operatie door een religieuze Joodse arts of Mohel uitgevoerd wordt, dit onder lokale verdoving, en in aanwezigheid van het Beit Din. Dan geldt deze operatie als een Halachische besnijdenis.

Een volwassen Giyur-kanidaat wordt door de Mohel in Taliet de leden van de Beit Din en vrienden met Mazzal Tov gefeliciteerd.

Algemeen neem ik de gelegenheid om ook een paar woorden over de besnijdenis te spreken. De besnijdenis wordt de bond of 'brit' van Avraham genoemd en was millennialang al een voorwaarde voor het bekomen van de Joodse identiteit. Naast de wens van de Torah dat we de besnijdenis ook als een bond met G'D aanzien, is deze ook de eerste mitsvah die aan Avraham, onze stamvader en stichter van de monotheïstische godsdienst, opgelegd is. De Torah betoont zelfs dat de 'Brit' op de achtste dag zal uitgevoerd worden. Naast hygiënische en medische redenen die beroemde wetenschappers aan de besnijdenis toekennen, moet vastgesteld worden dat de besnijdenis niet alleen een teken van Joodse afkomst is. Ook de moslims en grote delen van de algemene bevolking in Amerika worden als baby reeds besneden. Hier in Europa is het de invloed van de christelijke kerk geweest (afkomstig van Paulus), die uit begrijpelijke redenen de besnijdenis afschafte, om zo bij de paganen, veel succes te hebben op hun 'zendingstocht': de angstdrempel om christen te worden, werd zo afgeschaft. De kerk legde de nadruk op de figuurlijke 'besnijdenis van het hart' in plaats van de letterlijke besnijdenis (zie Jeremiah4:4).

Wel is te betreuren dat in de 21ste eeuw sommige artsen in San Francisco en Nederland, de besnijdenis als een verminking van de mannelijke geslachtsorgaan beschouwen. Zo wilden ze de besnijdenis verbieden dat ouders uit religieuze redenen laten uitvoeren op hun kinderen. Vooral Nederland was in de late Middeleeuwen bekend als een zeer tolerant land, vooral op het gebied van Joden. Vandaag

is de situatie helemaal anders en is Nederland een vijandig land geworden voor gelovige mensen. Het is een areligieuze maatschappij en religieuze mensen moeten zich voortdurend verdedigen voor grondrechten van religieuze vrijheid, zoals het 'Shechita'-dossier en nu recent ook de besnijdenis. Als men zo vrij denkt als de Nederlander pretendeert te zijn, over euthanasie, het homohuwelijk, abortus en alle moderne issues, dan moet men aan de andere kant ook veel toleranter zijn voor de minderheden, wat spijtig genoeg nog veel te wensen overlaat. Vooral de Joodse en islam- minderheid staan aan het front bij de intolerantie van de Nederlanders.

Waar men wel van verminking kan spreken, is bij de vrouwenbesnijdenis, wat in het Jodendom strikt verboden is; in tegenstelling tot bepaalde islamitische groeperingen in Afrika. Deze barbaarse verminking van vrouwen is tegen de resoluties van de mensenrechtenconventies van de Verenigde Naties en dient alleen om het libido van de vrouwen te verminderen, als al niet van een soort castratie kan gesproken worden.

In de Amerikaanse Reform-beweging wordt de besnijdenis niet geëist van een mannelijke kandidaat. Verder zijn er ook gemengde huwelijken onder deelname van priesters en Rabbijnen. Deze Amerikaans- Joods-Reform-decadentie is een resultaat van de zogenaamde 'Babyloonse smeltkroes' die Amerika daar spijtig genoeg stelt.

Vele immigranten uit de voormalige Sovjetunie-staten die naar Israël of de BRD geëmigreerd zijn, hebben zich voor begrijpelijke economische redenen als Jood gedeclareerd om een verblijfs- en werkvergunning te verkrijgen. Zelfs als we aannemen dat ze inderdaad Joods zijn, dit volgens de Halacha, moet men spijtig genoeg vaststellen dat deze zogenoemde Joden meestal niet besneden zijn en dit niet aan hun kinderen doorgeven. In Duitsland en Israël heeft een deel van deze emigranten zich fictief als Jood uitgegeven, vanwege economische redenen, maar zeker niet vanuit een religieuze motivatie. Wel kan er begrip getoond worden, dat onder de communistische era, waar besnijdenis ten strengste verboden was, deze besnijdenis algemeen in de voormalige Sovjet-staten, met uitzondering van Georgië, de staat van Stalin, niet gepraktiseerd werd. Dit is geen excuus, noch in de BRD, noch in Israël om deze vandaag niet meer te beoefenen of door te geven. Controversieel is het de praktijk van sommige randbewegingen in het Jodendom, zoals Chabad, die deze mensen probeert terug te brengen tot het Jodendom. Deze mensen leren hen Teffilin aan te leggen, roepen hen op voor de Torah, laat ze meetellen als 'Minjan', enz.

Toch kan men kritisch de vraag stellen, wat de zin is om iemand op te roepen voor de Torah, of om Teffilin aan te leggen, als deze 'Joodse' mens niet voldoet aan de eerste 'mitsvah' die aan Avraham gegeven werd, de stichter van het Joodse geloof, nl. de besnijdenis of de 'Brit'. Persoonlijk heb ik geen enkel begrip voor deze praktijk van Chabad, daar het eerder om een goedkeuring gaat van een praktijk die niet met de geest van de Torah compatibel is.

Joden die niet besneden zijn en dit niet aan hun kinderen doorgeven, zijn vooral in Duitsland en in Israël te vinden, waar veel Russische Joden zijn die helemaal geen zin hebben voor het religieuze, en dit van het 70-jarige communistische tijdperk geërfd hebben. Het was toen ten strengste verboden om de besnijdenis uit te voeren, omdat dit tegen het atheïstische dogma van de communistische partij was. Zij verboden elke religie, en in het bijzonder het Jodendom.

Mikwe'

Mijn langjarige leerling Giyur-kanidaat, Elisheva Daniëla, wordt van de Orthodoxe Beit Din van Bnei Brak na het Mikwe gefeliciteerd. Links zie je de Rosh Beit Din HaRav HaGaon Rabbi Jisrael Wiesel, Shlita.

Elisheva Daniëla samen met de Mikve-vrouw na de Giyur-procedure.

Elisheva Daniëla belt al haar vrienden en kennissen om te informeren van haar succesvolle uitkomen als Joodse vrouw.

Het woord 'Mikwe' wordt normaal in het Nederlands met 'ritueel bad' vertaald. Dit is misschien geen slechte vertaling maar geeft de eigenlijke betekenis van het woord niet weer. De profeet Jeremiah spreekt als volgt (Jeremiah17:13): ‚Eeuwige, Bron van Israels hoop‘ ... want ze hebben de Eeuwige, de Bron van levend water, verlaten‘. Volgens de profeet is het 'Mikwe' hier de hoop van Israel, maar zowel in de Tenach als in de Mishna (Yuma8:9) spreekt Rabbi Akiva van Hashem die het volk Israel spiritueel reinigt en tot terugkeer en ommekeer brengt, zoals een Mikve'. De stamletters van het woord ‚Mikwe' zijn ‚Kuf, Vav, Hej`, en inderdaad zijn beide interpretaties conform de Hebreeuwse etymologie, nl. ‚de hoop van Israel' - ‚Tikwa' of een ‚Mikwe' in de zin van een reservaat van levend water. Het oudste ‚Mikwe' kan men bewonderen in de vestigingburcht Masada, waar er Mikve's' zijn van ongeveer 2000 jaar oud.

Ook in Europa vinden we zeer oude 'Mikve's' van meer dan 1000 jaar oud. Hieronder is het 'Mikwe' van Worms, het zogenoemde Rashi-'Mikwe' uit de 11de eeuw, en het 'Mikwe' van Speyer uit de 12de eeuw. Het mooiste middeleeuwse 'Mikwe' is te bewonderen in het kleine stadje Friedberg in het Land Hessen, Duitsland. Dit 'Mikwe' heeft een bewonderenswaardige architectuur die ongeveer 7 verdiepingen naar beneden leidt. De verlichting komt op een natuurlijke manier van boven, waarbij er een kleine omkleedingscabine is waar ook lantaarns en kaarsen gebruikt werden. Het natuurlijke

water komt van de rivier Main. Ook krijgen de 'Mikve's' van Worms en Speyer hun water van de Rijn. Onze oudste moeders waren echte heldinnen om zich zo spartaans te begeven in een natuurlijk 'Mikwe' met ijskoud water, een aantal verdiepingen onder de grond, zonder verwarming en echte verlichting.

'Mikveh' van Friedberg is de mooiste 'Mikveh' in Europa uit de Middeleeuwen.

In principe is een rivier, een bron, een oceaan, of een natuurlijk meer koosjer om als 'Mikwe' dienst te doen. Toch hebben onze wijzen een grote terughouding en verbieden het zelfs om deze natuurlijke waterbronnen te gebruiken, dit om de volgende redenen:

- Geen discretie en privé-sfeer, waardoor de gebruikers het ritueel niet grondig zouden doen volgens alle voorschriften.
- Stromend water kan een mens meesleuren, of in een draaikolk zuigen.

Het 'Mikwe' vandaag is een meesterwerk van geleerheid in Halacha, maar ook met begrip van architectuur en wiskunde. Alleen een gespecialiseerde Rabbijn kan een 'Mikwe' plannen en bewaken en er een Kashrut-certificaat voor geven. Deze Rabbijnen hebben een zeer groot begrip van alle gecompliceerde Halachot en ook van de meetkunde en wiskunde, architectuur en 'Mikwe'-specifieke eisen. We hebben in principe twee waterreservoirs die naast elkaar staan nl. het 'Mikwe' zelf waar de mensen zich ritueel gaan onderdompelen. Dit 'Mikwe' wordt altijd gereinigd en er is een voortdurende circulatie met nieuw bewerkte water. Verder bestaat er ook een soort waterput die met regenwater gespijsd wordt. Het regenwater komt van het dak van het 'Mikwe'-gebouw door een

directe buis in de waterput en zorgt dat er genoeg regenwater voorhanden is en geen tekort wegens natuurlijke verdamping. De eigenlijke put is direct verbonden met een groot gat dat uitkomt in het rituele bad.

Behalve bij de reiniging van het 'Mikwe' is deze verbinding afgesloten. Verdere voorschriften voor het 'Mikwe' zijn te complex om hier te bespreken. Het moderne 'Mikwe' voldoet aan alle normen van esthetica en Halacische voorschriften. Zo is elke 'Mikwe' voor vrouwen voorzien van een privé badkuip, een douche en een lavabo met spiegel. Verwarming is in ingebouwd. In de meeste 'Mikwe's' is ook een schoonheidshoek waar een haardroger en nog andere cosmetische mogelijkheden voorhanden zijn. Het vrouwenmikve wordt door een Mikwe-vrouw bediend die ook de vrouwen begeleidt. Een vrouw moet namelijk na haar menstruatiedagen plus zeven reinigingsdagen het 'Mikwe' bezoeken en zich helemaal daarin onderdompelen na een grondige gewone wassing, volledig naturel, dit zonder juwelen en cometica. Daarna is het een 'Mitsva' en een plicht om het voorziene seksuele verkeer met haar man te hernieuwen. Sinds het hier gaat om een plicht uit de Torah, moet de Mikwe-vrouw vaststellen dat de vrouw helemaal in het 'Mikwe' onderdompeld is en de juiste positie aanneemt. Het probleem is vooral het haar van de vrouw waarbij alle haren moeten met Mikweh-water bedekt zijn.

Super modern koshere 'Mikweh' in Washington DC

Uit de Torah mag een vrouw, zelfs vandaag, tijdens haar menstruatie en hierbij nog eens zeven reine dagen die Rabbijnen aan deze plicht toevoegden, geen lichamelijk contact hebben met haar echtgenoot. Dit verbod geldt als zeer streng en wordt aan vrouwen en mannen heel grondig geleerd. De graad van vroomheid van een vrouw

wordt via deze 'Mitsva' (en nog twee andere twee Mitswot, nameijk Shabbat-observantie en Kashrut) gemeten. Bij de man komen dezelfde 'Mitswot' voor, alsook het aanleggen van Tzitzit en Tefillin, om als religieus betrouwbaar aangezien te worden. De eerste keer dat een Joodse vrouw in het 'Mikwe' gaat, is onmiddellijk voor het huwelijk. Hierdoor is het samenwonen voor het huwelijk niet mogelijk en wordt ook niet aangemoedigd. Zelfs als de vrouw naar het 'Mikwe' gaat voordat ze getrouwd is, mag ze geen gemeenschap hebben met een man.

Het proces en de Halachot zoals het concept van 'Nidda', namelijk van een vrouw in haar menstruatieperiode geldt alleen voor een Joodse vrouw, of een vrouw die in het Jodendom uitgekomen is.

De Rabbijnen in de Mishna, Talmoed en de wetcodex 'Shulchan Aruch', eisen dat ook iemand die tot het Jodendom uitkomt, naar het 'Mikveh' moet gaan, dit met de nodige discretie, als beslissende handeling om in het Jodendom opgenomen te worden. Dit geldt voor zowel vrouwen als mannen. De Rabbijnen die rond de tijd van Jesu en zijn volgelingen leefden, hebben deze visie op christenen beïnvloed. Zo vinden we bijvoorbeeld Johannes de Doper die zijn volgelingen onderdompelt in de Jordaan en er, door deze doping, een nieuwe christen van maakt. Een nieuwgeboren Joods kind behoeft geen 'Mikwe' omdat de Bond van Sinai over alle generaties gaat. Ook de kinderen van vrouwen die tot het Jodendom uitgekomen zijn, behoeven geen rituele onderdompeling bij hun geboorte.

Maimonides, zijn bekendste potret, dat bijna een icon` is geworden.

Rechts: de broemde standbeeld van Maimonides in Cordoba, Spanje, zijn geboorteplaats.

De grote filosoof en wetgeleerde Maimonides(1135-1204) die als rationalist geldt, schrijft in zijn codex Maimuni: „De Halacha en alles wat met het 'Mikweh' verbonden is, is niet rationeel te verklaren. We zullen aannemen, dat dit de wil van Hashem is, dat alle water van de wereld een vrouw niet kan reinigen van haar 'Nidda' toestand, alleen het 'Mikwe' water is in staat om dit te bewerkstelligen. Dit geldt ook voor de proseliet die alleen met een onderdompeling in een koosjer 'Mikwe' als beslissende act in het Jodendom opgenomen wordt.

Met alle respect voor Maimonides zullen we hier een paar rationele verklaringen voor het 'Mikwe' verzoeken te introduceren.

- Het menselijke embryo is omgeven door het vruchtwater van zijn moeder. Als een mens zich onderdompelt in een 'Mikwe' van **levend water**, keert hij terug tot zijn oertoestand. Dit is zeker een verklaring voor een vrouw die na haar menstruatietoestand het 'Mikwe' bezoekt om zich ritueel te reinigen.
- In het scheppingsverhaal (Gen1:2) wordt ons verteld dat de hele wereld onder water was voor de schepping en dat de Geest van Hashem over het water zweefde. Het levende water van het 'Mikwe' geeft ons een simulatie van deze oertoestand van de schepping.
- Zonder twijfel is er het beroemde verhaal van de Aramese generaal Na'aman, wiens lichaam volledig met lepra bedekt was, en die zich volgens de aanwijzingen van de profeet Elisha in de Jordaan moest onderdompelen om terug als een nieuwgeborene te voorschijn te komen, met de huid van een kind (II Koningen5:14). De rivier de Jordaan geldt als een natuurlijk 'Mikwe'. Ook vooral bij een Giyur stelt het onderdompelen in het 'Mikwe' een nieuwe geboorte voor. Het verleden bij een 'ger/giyoret' telt niet meer en de proseliet begint een nieuwe bladzijde in zijn leven, nl. als Joodse man of als Joodse vrouw.
- Bij de profeten Ezra en Nechemia vinden we een ander motief, nl. het opgeven van het verleden en het zich aansluiten bij Hashem. De profeet bericht ons van velen die zich bij het volk Israël aansloten om de warte G'D te dienen en zich van de afgoderij te scheiden. Het wassen in het 'Mikwe' is een soort reinigen van het verleden (Nechemia 10:27). De geestelijke reinheid kan alleen door een onderdompeling in een koosjer 'Mikwe' bereikt worden.

Het is zowel bij mannen als vrouwen een plicht om in aanwezigheid van het Beth Din de onderdompeling uit te voeren. Bij mannen stelt zich geen probleem van discretie en immoraliteit; bij vrouwen echter wel. Voor de eigenlijke onderdompeling worden de Geloofsprincipes

van Maimonides herhaald en wordt de nadruk gelegd op de onomkeerbaarheid van het proces.

Volgende twee mogelijke oplossingen worden bij vrouwen gebruikt, bij de onderdompeling in het 'Mikwe':

- Vooral in Israel, zowel bij het Hoofdrabbinat als het Charedische Rabbinat, is het rituele bad bedekt met een ondoorzichtig plastic, waarbij alleen het hoofd kan doorsteken. De vrouw dompelt zich helemaal onder in het bad, en de Mikwevrouw loodst de onderdompelde vrouw zodat zij met het hoofd terug boven water kan verschijnen. In totaal zijn er vier onderdompelingen waarbij de zegenspreuk over het 'Mikwe' van de 'ger/gyoret' uitgesproken wordt zoals ook een dankzegging voor het beleven van dit evenement. Na het aankleden verschijnt de kandidaat terug voor het Beth Din en wordt de Joodse naam gegeven die als nieuwe identiteit geldt voor de proseliet die nu als een zoon of dochter van Avraham en Sara aangezien wordt, alsook als een volwaardig lid van het Joodse volk en geloof. De proseliet wordt een 'Mazal Tov' gewenst, veel zegens van G'D op zijn nieuwe levensweg. Enkele weken daarna zal de 'ger/gyoret' het Giyur-certificaat per post ontvangen, waardoor hij/zij de mogelijkheid heeft om zich in een religieuze Torahgetrouwe gemeente in te schrijven en te genieten van alle rechten en plichten.
- Een variant van de onderdompeling in het 'Mikwe' in aanwezigheid van het Beth Din is als volgt: De proselietin gaat onder begeleiding van de Mikwevrouw in het 'Mikwe'. De Rabbinen zijn niet aanwezig in deze ruimte, maar in een aanpalende ruimte die akkoestisch wel verbinding geeft. De Mikwevrouw is een soort bemiddelaar die de nodige gesprekken overbrengt. Het Beth Din komt helemaal niet in contact met de vrouw tijdens de onderdompeling. De verdere procedure is hetzelfde. Dit soort onderdompeling wordt vooral buiten Israël geïmplementeerd. Ikzelf als voorzitter van de Beth Din in Frankfurt am Main beoefende deze manier uit bij onderdompeling van vrouwen.

Beth Din

De Giyur, opname in het Jodendom, is voornamelijk een religieuze handeling, waar alleen een halachisch erkend Beth Din (volgens de 'Shulchan Aruch') bevoegd is om 'Gerim' in het Jodendom op te nemen. Algemeen weten de meeste van ons dat het Beth Din uit drie autoritatieve erkende Dayanim bestaat, waarbij een van hen de voorzitter is van het Beth Din (Av Beth Din). Duidelijk komt naar voren dat het de taak van een Beth Din is om vast te stellen of de kandida(a)t(e) goed voorbereid is om in het Jodendom geïntegreerd en opgenomen te worden.

Links: mijn langlerige Talmid, Baruch Shlomo van Sant, voor het Beth Din voor Giyur van het Hoofdrabbinat in Kiryat Gat, Israel.
Rechts: Baruch Shlomo zegt het Shma-gebed uit zijn hoofd.

Links: Baruch Shlomo wordt een provisorische Giyur-certificaat overhandigd, waarmee hij in Israel permanent kan wonen en werken en Israelisch burgerschap kan aanvragen.
Rechts: Baruch Shlomo samen met Rav Yitzchak Jacobowitz, Shlita, directeur van het Beth Din voor Giyur van het Hoofdrabbinat in Kiryat Gat.

Recjts: Baruch Shlomo(midden) na het 'Mikwe' samen met de burgermeester van Susya(links) en Aryel Tsion(rechts). Aryel Tsion dient tegenwoordig als assistent en ervaren deskundige bij het Hoofdrabbinnaat afdeling Giyur.

Links: Baruch Shliomo bij de Kotel met Talit en Tefillin als volwaardig religieuze Joodse mens.

Om vandaag als Rabbijn of Dayan te mogen fungeren, moet er een ordinatie ('Semicha') zijn, dit als Rabbijn of als Dayan, van een gerenommeerd instituut of van een bekend en geacht Rabbijn die hiervoor bevoegdheid ontvangen heeft; zoals bv. Rabbi Moshe Feinstein (1896 - 1986) z.L. of Rabbi Ovadiah Yosef (1920 -). Persoonlijk heb ik mijn ordinatie ontvangen van de wereldberoemde Joseph B. Soloveitchik (1903 - 1993), z.l. Hij was toen de voorzitter of de rector van het seminarie voor opleiding van Rabbijnen aan de Yeshiva University in New York.

Mijn Rebbe en vereerde leraar, Rabbi Joseph B. Soloveitchik z.l., van wie ik mijn Rabbinale ordinatie ontving.

Oorspronkelijk gaat de 'Semicha' of Rabbinale ordinatie terug tot Moshe Rabbenu die volgens de traditie het 'Sanhedrin'¹ en zijn vertrouwde leerling en dienaar Jehoshua op bevel van Hashem geordineerd (gemachtigd) heeft om als religieuze leider en rechters over het Joodse volk te fungeren.

Jehoshua heeft op zijn beurt de oudsten opnieuw geordineerd om zo de ketting van de ordinale traditie te laten voortzetten. De glansperiode was tegen het einde van de Tweede Tempel; ook met de verwoesting van de Joodse staat en de Tweede Tempel bleef het 'Sanhedrin' tot 300 van de burgerlijke jaartelling in functie. Het 'Sanhedrin' heeft dus nog een tijd bestaan, hoewel de Tempel vernietigd was. Wegens de vijandige houding van de Romeinen werd het 'Sanhedrin' voortdurend verplaatst, dit naar wel tien verschillende locaties in Eretz Yisrael. Naast het hoogste ambt van 'Nasi' – president - vanaf de periode van de Tweede Tempel, was het tweede hoogste ambt 'Av Beth Din', de voorzitter van het 'Sanhedrin'. Hun bevoegdheden bestonden uit het vastleggen van de kalender en een autoritatieve, definitieve beslissing te brengen voor alle belangrijke Halachisch religieuze vragen. Ze hadden zelfs de theoretische bevoegdheid om de doodstraf te laten uitvoeren. Dit was eerder theoretisch, dit omdat de Romeinen de bevoegdheid van het 'Sanhedrin' voortdurend beperkten. Jesu werd zo niet door het Sanhedrin veroordeeld, maar wel door Pilatus, dit omdat het 'Sanhedrin' weigerde om de doodstraf te laten uitvoeren. Dit is zelfs te lezen in het zogenoemde nieuwe testament.

De beroemde Rabbijnen uit deze lange periode hadden wel de bevoegdheid om de ordinatie te verlenen aan leerlingen die volgens hen de verwachtingen en de criteria vervulden om als religieuze leiders in Israël te fungeren.

In Eretz Yisraël noemde men deze bevoegde rabbijnen 'Rabbi'. Buiten Israël, en dan vooral in Babylonië, werden ze als 'Rav' aangeduid. Een hogere kwalificatie (als Dayan) kon men verkrijgen als ook voldaan werd aan de verwachtingen en de specialisaties aangaande het geoorloofde en ongeoorloofde zoals bijvoorbeeld Shechita, Treifa en Kashrut.

---

¹ Het 'Sanhedrin' was het Hooggerecht die uit 71 leden van de religieuze intellectuele elite bestond. Het woord is afgeleid uit het Grieks en betekent 'raad van de oudsten'. De nazi's hebben dit begrip grotesk misbruikt om hun vernietigingspolitiek en uitroeiing te introduceren door in elke Joodse gemeente een raad van oudsten op te richten die vervolgens hun wensen en opdrachten uitvoerden.

Vanaf de derde eeuw stopte het Sanhedrin te bestaan, dit door de constante onderdrukking van de Joden in Eretz Yisrael, en kwam hiermee een halt aan de ordinatie van Rabbijnen. In de loop van de derde tot de zestiende eeuw dienden alle Rabbijnen als leek, hoewel ze toch benoemd werden door een beroemde Rabbijn of een erkende Yeshivah-leider. Ze konden hun titel als Rabbijn wel gebruiken en hadden bevoegdheid om beslissingen te nemen over alle domeinen van de Halacha, maar strikt genomen bleven ze leken, gewoonweg omdat de traditie van ordinatie onderbroken was door de vervolgingen van de Romeinen.

Met Rabbi Yosef Karo (1488–1575), de auteur van de 'Shulchan Aruch', ontstond in de 16de eeuw in Safed, toen het wereldcentrum van Rabbijns Jodendom, een grote controverse over de reïntroductie van de ordinatie in het Jodendom.

Rabbi Yosef Karo (1488 – 1575)

Twee wereldberoemde rabbijnen hebben controversiële en diametrale opinies over deze kwestie van introductie van de Rabbinale ordinatie en het "Sanhedrin".

- Rabbi Ja'akov Berab

Rabbi Ja'akov Berab (1474-1546) was een voorstander voor de reïntroductie van het 'Sanhedrin'. Volgens hem is dit mogelijk in Eretz Yisrael als de meerderheid van de 'Chachamim' (Wijzen) akkoord zijn voor deze vernieuwing. Hij zag dit natuurlijk ook als een eerste stap naar de Messiaanse voorbereiding (Jesaja1:26) 'Ik breng je rechters en raadgevers tot inkeer, en het zal weer worden als voorheen. Dan

zal je deze naam 'stad van gerechtigheid, stad van trouw' dragen. Bovendien was er het moeilijke probleem van 'Marranos'(Joden die gedwongen waren tijdens de Inquisitie om christen te worden, maar in het geheim bleven ze trouw aan het Jodendom) die gelukkig konden vluchten uit Portugal en Spanje om zo hun Jodendom openlijk te beleven. Het Halachische probleem stelde zich met betrekking tot verboden relaties of de onmogelijkheid tot een 'get' (scheidingsbrief), die volgens Rabbi Jacov Berab de autoriteit van een 'Sanhedrin' nodig had. Hij heeft twee leerlingen geordineerd met 'Semicha', nl. Rabbi Josef Karo en Rabbi Moshe Alshich (1508-1593), de broemde Kabbalist en commentator over de Torah.

Zijn tijdgenoot, Rabbi Ja'akov ben Chaviv, was ook een van de bekendste Sefardische coryfeeën. Hij was de Hoofdrabbijn van Egypte en werd later gekozen als de Hoofdrabbijn van Jeruzalem. Hij was een fervent tegenstander van de introductie van de 'Semicha' en de reïntroductie van het 'Sanhedrin', omdat dit volgens hem verboden is voor de komst van de Messias. Er waren nog twee verzoeken in de geschiedenis om het Sanhedrin te introduceren: onder Napoleon de Bonaparte, maar dit verzoek werd niet met succes bekroond. Dit vond plaats in 1807 in Parijs, onder de voorzit van de Opperrabbijn van Straatsburg, Rabbi David Sinzheim (1745-1812).

©JewishEncyclopedia.co

Links: Rabbi David Sinzheim, Opperrabbijn van Straatsburg en voorzitter van de Napoleonatische 'Sanhedrin'.

Rechts: De openingszitting van het 'Sanhedrin' in Parijs, 1807.

Het volgende verzoek kwam van de eerste Israëlische minister van Religie, Rav Jehuda Leib Maimon z.l.; hij heeft zelfs een boek over de herintroducering van het 'Sanhedrin' geschreven, een geniaal

pleidooi, waarbij hij toch zelf moest erkennen dat de meeste Rabbijnen het 'Sanhedrin' niet willen herintroduceren om hun machtspositie niet te verliezen. Zonder in deze controversiële materie in te gaan, kan ik verzekeren dat vele van onze Halachische problemen vandaag, in en buiten Israël, met een 'Sanhedrin' autoritatief opgelost zouden zijn, vooral met betrekking tot Giyur zou een zeer duidelijke lijn moeten zijn, over wat wel en niet erkend is.

Links: Rabbi Jehudah Leib Maimon(1875-1962), eerste minister van Religie van de staat Israel.

Rechts: Rav Jehudah Leib Maimon bij de historische proclamatie van de staat Israel, 14 mei 1948 in Tel Aviv; hij zit eerste links van Ben Gurion.

Het feit is dat we geen 'Sanhedrin' hebben en ook niet die echte Rabbijnen die de directe lijn van Moshe Rabbenu of de lijn van Rabbi Jacov Berab volgen. Dus alle Torahgetrouwe Rabbijnen van vandaag zijn eigenlijk 'leek', toch kunnen ze ook als 'leek' bevoegd zijn om als Rabbijn en als Dayan te fungeren, dit als ze een grondige kennis hebben van het hele domein van de Halacha, ons overgeleverd in de 'Shulchan Aruch'; en vooral als ze G'Dsvruchtig zijn, met een vrees voor de Hemel, en zich dus houden aan de overgeleverde Halacha.

De grote leraar en codificateur, Rabbi Moshe ben Maimon, beter bekend als Maimonides(1135-1204), stelt in zijn codex dat als een proseliet regressief wordt (hij terugvalt op zijn oorspronkelijke geloof), dit vooral de fout is van het Beth Din (natuurlijk ook van de opleiders), omdat ze niet grondig genoeg de motivatie en vaardigheid in de Halacha van de giyurkandidaat onderzocht hebben. Zowel Maimonides, de 'Shulchan Aruch' en alle Torahgetrouwe Halachische autoriteiten verwachten van een Beth Din dat de leden zich houden aan de Torah in haar totaliteit, met alle Rabbijnse omheiningen, en dat hun gedrag hier ook op ingesteld is.

Natuurlijk wordt van het Beth Din een gefundeerde kennis op het gebied van Halacha geëist, dit in al zijn facetten, inclusief de grote responsa-literatuur. Dat vandaag de vraag 'Wie is Joods' in bijna elke ambstperiode van het Israëlische parlement (Knesset) wordt gesteld, bewijst dat er niet een unaniem bevredigend antwoord voorhanden is. Als we bedenken dat David ben Gurion(1886-1973), de eerste minister-president en stichter van de staat Israël dezelfde vraag stelde aan 100 Joodse persoonlijkheden over de hele wereld, van Rabbijnen tot vrijdenkenden, en de meerderheid als antwoord gaf dat men rekening moet houden met de millenia-oude traditie, dat een Jood alleen Jood is via een Joodse moeder, of via Giyur volgens de criteria van de Halacha. Deze stelling wordt in de Israëlische wet wel opgenomen, echter zonder de vermelding 'volgens de Halacha', dit vanwege politieke redenen, om zo de reform- en liberale beweging, alsook de 'conservative' beweging (vooral uit Amerika) niet voor het hoofd te stoten. Als gevolg van deze ambivalente houding is er een leegte tussen de houding van het Hoofdrabbinaat van Israël en het Israëlische ministerie van Binnenlandse Zaken. Als iemand bijvoorbeeld met een giyurcertificaat van een reform- of een 'conservative' Beth Din komt, zal het Israëlisch ministerie van Binnenlandse Zaken dit wel erkennen als Israëlisch, maar niet als Joods. Het is vanzelfsprekend dat het Hoofdrabbinaat van Israël zo

een Giyur nooit zal erkennen. Dit schetst meer of minder de situatie in Israël vandaag.

Volgens mijn bescheiden opinie moet en mag men ook de vraag gesteld worden 'wie is een Rabbijn volgens de Halacha'? Mag iemand die de 'Shulchan Aruch' niet in zijn totaliteit niet accepteert en met voeten betreed, zich een Rabbijn noemen? Hierbij spreken we nog niet van de vrouwen die zich vanuit een feministische minderwaardigheidsgevoel als zogenaamd Rabbijn profileren. Wel is het voor elke novice bekend dat er geen enkele traditie in het Jodendom bestaat voor het aanstellen van vrouwen als Rabbijnen; niet in de Talmud, 'Shulchan Aruch' en Torahgetrouwe responsa-literatuur. Hoe kan men de titel Rabbijn dragen als men homohuwelijken uitvoert onder de naam 'Brit Ahava', waarbij elke beginner weet dat dit tegen de wet van de Schriftelijke en zeker tegen de Mondelinge Torah is. Hoe kan men verder als Rabbijn verschijnen als men interconfessionele huwelijken sluit, samen met een christelijke priester?

Links: eerste homohuwelijk op 16-01-2011 in Amsterdam onder de naam 'Brit Ahava', uitgevoerd en goed gekeurd door 'rabbijn' Menno ten Brink.

Rechts: lesbische huwelijk in Berkely, San Francisco. Niet te missen is de zeer ongepaste kleding van de vrouwen.

Links: Chelsea Clinton met haar Joodse bruidegom, Marc Mezvinsky, in een interfaith bruifloft, 2010.

Rechts: Een duo van rabbijn en priester, die een Halachisch illegale en belachelijke huwelijk voltrekken.

Hoe kan men in Amerika in de reform-beweging mensen als Joden accepteren, zonder dat ze een besnijdenis ondergaan hebben? Hoe kan men iemand als Joods verklaren, als die alleen van vaders kant Joodse wortels heeft? Bovendien zijn deze 'rabbijnen' Halachisch niet religieus en zijn ze niet bevoegd om huwelijken te sluiten, alsook niet om een religieuze echtscheidingsprocedure 'get' door te voeren, waardoor de kinderen mogelijk als 'mamzerim' -'bastaard' gelden.

'Mamzerim' zijn kinderen die uit een Torah verbodene relatie geboren worden, bijvoorbeeld kinderen uit een incest-relatie of kinderen van een getrouwde Joodse vrouw die niet volgens de Halacha gescheiden is. Als een getrouwde Joodse vrouw met een andere man huwt zonder een Halachische 'Get' ontvangen te hebben, gelden deze kinderen volgens de Torah als 'Mamzerim' en mogen zij geen Joodse mensen huwen. Uitdrukkelijk wil ik verwijzen dat een kind van een alleenstaande Joodse vrouw of van ongehuwd Joodse koppel geen 'Mamzer' is, zoals algemeen gedacht wordt.

Als gevolg hebben de grote Halachische autoriteiten van de 20^e eeuw, zoals Rabbi Moshe Feinstein z.l. (1895-1986), Rabbi Yosef Shalom Elyashiv z.l. (1910-2012) en Rabbi Ovadiah Yosef, Shlita (1920-) de huwelijken, echtscheidingen en Giyurim van het sectarische Jodendom zoals reform-

liberaal, 'conservative-masorti' en 'reconstruct' als nietig en ongeldig verklaard en zo komt het probleem van 'Mamzerim' niet ter sprake.

Persoonlijk denk ik dat over minder dan 50 jaar een Torahgetrouwe Jood niet met iemand uit de reform-liberale of 'conservative' beweging zal kunnen huwen, omdat hij of zij een mogelijke 'Mamzer' kan zijn.

Al deze rare macabere fenomenen zijn tegen de wet en de geest van de 'Shulchan Aruch' en zijn voor het Torahgetrouwe Jodendom onacceptabel. Verder wil ik nog zeggen dat de historische sekte van de Sadduceeën op het einde van de Tweede Tempel en de periode van de Karaieten (tot ongeveer 1300) op zijn minst de Schriftelijke Torah volgens hun foutieve interpretatie accepteerden en praktiseerden; hoewel de reform- en liberale en alle andere sectarische afsplitsingen van het Torahgetrouwe Jodendom, zeker minder zijn dan de Sadduceeën en Karaieten, omdat ze noch de Mondelinge -, noch de Schriftelijke Torah praktiseren en dit naar eigen goeddunken invullen. Op deze zogenoemde 'rabbonim' kan men zeker het etiket 'slechte kinderen van Israël' kleven, zoals men in Hongarije bij Torahgetrouwe Joden de neologen('conservative') gewoonlijk noemden. Zij zorgen voor een onherstelbare splitsing in het volk Israël en zeer passend in deze samenhang is het citaat over Korach en zijn mede-opstandelingen tegen Aharon en de priesters: Moshe spreekt tot het volk Israel: " Ga bij de tenten van die goddeloze mensen vandaan", zei hij tegen het volk: " en raak niets aan dat van hen is, anders komt u om van wegen hun zonden" (Numeri16:26).

Wat een passende leer en les voor ons allen is!

Juli 2008

Professor Ahron Daum, B.A., M.S.,
Emeritus Chief Rabbi Frankfurt am Main
Nederlandse bewerking:
Bathia Chava Vanhamme, Antwerpen (nu
in Israel)

Juli 2013

Photoshop en special effects:
Mattityahu Akiva Strijker, Antwerpen
Final redaction:
Malachi Angelo Prins, Antwerpen